

Νηπιαγωγείο Τραγανού

Στου παππού το περιβόλι

Ο παππούς Κωνσταντής έμενε στο χωριό. Είχε ένα σπίτι μικρό αλλά δίπλα είχε ένα περιβόλι πολύ όμορφο. Στο περιβόλι ο παππούς Κωνσταντής είχε φυτέψει πορτοκαλιές, γιατί του άρεσε να πίνει τον χυμό από τα πορτοκάλια, λεμονιές, για να βάζει η γιαγιά στο φαγητό και ροδακινιές και κερασιές, γιατί στα εγγόνια του άρεσε πολύ η μαρμελάδα. Στη μέση του περιβολιού είχε φυτέψει έναν ψηλό πλάτανο για να έχει σκιά το καλοκαίρι. Στο περιβόλι του παππού ζούσαν έντομα, πεταλούδες, μέλισσες, σκαθάρια, και πουλιά, που είχαν τις φωλιές τους στα κλαδιά του πλάτανου.

Ο παππούς Κωνσταντής πήγαινε κάθε μέρα στο περιβόλι για να φροντίσει τα δέντρα του. Μαζί πήγαιναν και τα εγγόνια του. Τον βοηθούσαν καμιά φορά αλλά πιο πολύ τους άρεσε να παίζουν. Έπαιζαν κρυφτό, κυνηγητό, μπάλα κι όταν κουράζονταν κάθονταν κάτω από τον πλάτανο να ξεϊδρώσουν και να φάνε το κολατσιό τους.

Μια μέρα έγινε κάτι παράξενο. Μπήκαν μέσα κάποιοι άνθρωποι με μεζούρες και μέτρα και άρχισαν να μετράνε. Τα δέντρα παραξενευτήκαν. Ποιοι είστε; Τι κάνετε εδώ; ρώτησε ο πλάτανος. Είμαστε μηχανικοί, απάντησαν οι άνθρωποι. Δεν τα μάθατε; Θα σας κόψουμε γιατί εδώ θα χτιστεί ένα εργοστάσιο. Εργοστάσιο; Βοήθεια! Φώναξαν τα δέντρα όλα μαζί και χαμήλωσαν τα κλαδιά τους. Φύγετε, φύγετε! Οι μηχανικοί δεν έδωσαν σημασία, συνέχισαν να μετράνε και όταν τελείωσαν έφυγαν.

Τα δέντρα ήταν πολύ λυπημένα. Δεν ήξεραν τι να κάνουν. -Άκου εργοστάσιο! Κι εμείς; Πως θα πίνει ο παππούς Κωνσταντής τον χυμό μου; Ρώτησε η πορτοκαλιά
-Και η γιαγιά Πηνελόπη, τι θα βάζει στο φαγητό της; Θα' ναι άνοστο, είπε η λεμονιά.
-Γιατί τα παιδιά; Τι θα τρώνε στο κολατσιό τους; είπαν με μια φωνή η κερασιά και η ροδακινιά. Κι εμείς; Ρώτησαν τα πουλιά και τα έντομα, έτοιμα να κλάψουν. Που θα πάμε;

-Σταθείτε! Δεν θα τους αφήσουμε, είπε ο πλάτανος. Έχω μια φοβερή ιδέα. Θα τους βάζουμε τρικλοποδιά με τις ρίζες μας και θα πέφτουν κάτω.

-Θα βοηθήσουμε κι εμείς, είπαν τα πουλιά. Θα φτιάξουμε παγίδες στο χώμα και θα πέφτουν μέσα.

-Κι εμείς, είπαν τα έντομα, δεν θα τους αφήσουμε σε ησυχία.

Έτσι κι έγινε.

Την άλλη μέρα οι μηχανικοί ήρθαν πρωί-πρωί. Έβγαλαν τα πριόνια τους και μόλις πήγαν να κόψουν ...

-Κάτι μου τραβάει τα πόδια! φώναξε ο ένας. -Κάτι με 'ριξε στη λάσπη! -Κάτι μου τσιμπάει τα χέρια! -Είναι μαγεμένο αυτό το περιβόλι! Φώναξαν και το 'βαλαν στα πόδια.

Μετά το πάθημά τους οι μηχανικοί αποφάσισαν να φτιάξουν αλλού το εργοστάσιο και δεν ξαναφάνηκαν από κει. Τα δέντρα πανηγυρίζανε.

-Ζήτω! Γλυτώσαμε! Τα καταφέραμε! Φώναζαν χαρούμενα. Και μαζί τα πουλιά και τα έντομα τραγουδούσανε και ζουζουνίζανε και χορεύανε στον αέρα.

Κι από τότε ζούνε όλα μαζί στου παππού το περιβόλι. Κι έρχεται και ο παππούς Κωνσταντής για να φροντίσει τα δέντρα κι έρχονται και τα παιδιά για να παίξουν.

Το παραμύθι έγραψαν
(με τη βοήθεια των Νηπιαγωγών τους)
και εικονογράφησαν
οι μαθητές του Νηπιαγωγείου Τραγανού